

מיפרשים מול בטון

כאן אפשר למצוא יאכטות במאות אלפי לירות מול דוגיות ועירות ומפרשיות כבודות. ההולנדי המעופף, 420. שמות מורז כרים, בעולם מורז. עולם השוכן מול הבטון של תל-אביב — אך רחוק ממנה שנות-אור.

זוהי המארינה התל-אביבית, מקום המעגן לעשרות כלי שייט מכל הסוגים.

לכאן מגיעים הרפתקנים מיוון, מרודוס, אפילו מאנגליה. באים לאחר מסע של שבועות רבים בים, ואיתם סיפורים מרת-קים. הכול נכנסים למזרח. הכול רשאים להטיל עוגן תמורת לירה אחת ליום.

מדריכים עומדים לשירותך, ללמדך את תורת השייט. להרים מפרש, היאך לנווט. איך מתניעים מנוע בלי להתהפך. זהו מקום מיפלט משאון העיר, מרעש האוטובוסים, מעשן ארובות המפעלים. צהריים קיץ לווהט. אתה מבקש לנשום מעט אוויר נקי? לנוח מעט? אתה לוקח את בנך, או את חברך, או את חברתך, מרים מפרש — ויוצא לעולם של אוויר צה, מרחב פתוח, שלוה שאין למצאה בשום מקום אחר בעיר.

מדי יום מופיעים בשטח מספר מתמכרים חדשים. אין הם יודעים עדיין שהם מתמכרים. אך ראו את המיפרש הבודד ה-מלבין באופק — ופתאום התחשק להם לנסות. אף-על-פי שנולדו על שפת-הים, בעיר הגדולה — לא שטו מעולם בדבר כזה. עתה, כשהדבר הזה בטווח ידם — הם באים.

הם נרשמים לקורס קצר, בן עשרה שיעורים, אין הם יודעים הקטנה בכולן — הגלית. קליפת אגוז קלה מפיברגלס, תורן אלומיניום ארוך-ארוך, מיפרש ניילון ו-מיתרים. בבת-אחת, הם מוכנסים לעולם חדש, מרתק.

עולם של גלים ורוחות. עולם חדש, שקט, ובו הם נישאים על כנפי הרוח.

שיעור ועוד שיעור — והם יודעים כבר לגלות בעצמם, בלא המדריך, את כיוון

כתבה זו צולמה יומיים לפני המילחמה בעצם השעות שבהן התרכזו כוחות ההתקפה של צבאות ערב

כאן אפשר למצוא את טרוסי ואת אברבנל לצד האלופים חיים הרצוג, ציץ' והשחקן אילי גורליצקי. לכאן באים אבות ובנים, קשישים ופספוסים. כאן אין כל משמעות לגיל, למעמד החברתי, לעדה, למוצא. כאן מתפשטים כולם מכל מחלצות הציוויליזציה.

נוער ח"א יוצא בסירה - יומיים לפני גיוסו